

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania K. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanego M. W.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 21 stycznia 2016 r., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z 20 listopada 2014 r. i oddalił odwołanie K. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 26 maja 2014 r. stwierdzającej, że odwołująca się, jako pracownik u płatnika składek G., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła K. S., zaskarżając wyrok w całości i podając jako podstawy kasacyjne: naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) w związku z art. 22 k.p.; oraz art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p.; a także naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na

wynik sprawy tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c. w związku z art. 241 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

W świetle powołanych podstaw skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez oddalenie apelacji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi apelacyjnemu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi, stwierdzając, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego tj. art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p., bowiem Sąd drugiej instancji dokonał błędnej, a ściślej określając, niedostatecznie wnikliwej wykładni znamion pozorności umowy o pracę, nie wziąwszy pod uwagę wszystkich okoliczności rozpoznawanej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania.

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

W świetle art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. nie można mówić o oczywistej zasadności skargi w sytuacji, w której skarżący upatruje kwalifikowane naruszenie przepisów prawa w błędnych, zdaniem skarżącego, ustaleniach faktycznych Sądu drugiej instancji. Jak wskazano na wstępie, Sąd Najwyższy, jako sąd prawa, jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie mogą stanowić podstaw kasacyjnych. Pełnomocnik skarżącej powołując się na rażące uchybienie przez Sąd przepisu art. 83 k.c., w rzeczywistości lansuje odmienną ocenę ustalonego stanu faktycznego, nie nawiązując od odkodowanej z powołanego przepisu normy prawa materialnego, nie przedstawiając prawniczego wyводу, który mógłby przekonać Sąd Najwyższy o oczywistości skargi, rozumianej w sposób wyżej przedstawiony.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

